

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 217.

Trettende Session.

53de Møde.

Løverdagen den 7de December Kl. 1.

(Forsat.)

Sicherung (fortf.): Jeg troer ogsaa, at der under en tidligere Behandling af Finansministeren selv er tydet hen paa, at det er hos de Ministre, der ere Disponenter, at den svage Side ligger, og at de ere blevne ved at være den svage Side. Det ligger deri, at vor Minister for Finantsvæsenet ikke har været en fuld Minister for Finantsvæsenet og ikke har været vor Minister alene; det vil sige, han har været vor Minister, men han har været deelt i den Betydning, at han igjennem det underordnede Personale, han skulde benytte, og som stod under en anden Chef, ikke har været Hæree over sine egne Handlinger. Jeg siger saaledes, at efter Grundlovsindskrænkningen, skarpt opfattet saaledes, som vi maae have forstaaet den, er den Ordning, man nu har grebet til, en høist uventet, om ikke en fuldstændig ulovlig. — Man har indvendt imod mit Forslag, mit Andragende, min Betragtning, at det gjør Indgreb i de kongelige Prærogativer. Her troer jeg, man er paa det yderste Bildebilde. For at give dette nogen Betydning, saa er det blevet sagt, at vi ikke have nogen parlamentarisk Regjering, men det er et af de Stikord, man benytter, naar man ikke har noget klart at sige. Hvad vil det sige, at vi ikke have en parlamentarisk Regjering, og hvad vil det sige at have en parlamentarisk Regjering? Derfor man skal forstaae dette Ord saaledes, som det synes at forstaaes af

dem, der jævnlig udtale, at vi ikke have en parlamentarisk Regjering, saa vil der derved forstaaes en saadan, hvor Repræsentationen igjennem sin Afstemning kan give Kongen tilkjænde, hvilke dens Ønsker ere med Hensyn til Administrationens Ledelse som ogsaa med Hensyn til Valget af de Mænd, der lede Administrationen. Nu skal jeg meget gjerne indrømme, at forsaavidt man antog, at vor Afstemning havde nogen Indflydelse paa hele Monarchiets Ledelse, paa Bestyrelsen af Monarchiets Sager, saa vilde vi ikke have nogen parlamentarisk Regjering, og derfor er det ganske vist, at dersom vi gaae ind paa det Forhold, man her søger at etablere, saa begynde vi at sænke Elementerne til en parlamentarisk Regjering, ja, vi kunne maaskee snarere sige, saa have vi opgivet den; men blive vi udenfor det og tænke vi os, at vi beholde vore særlige Ministre alene som Kongerigets Ministre, saa er der Intet i veien for, at de kunne affædiges og andye indtræde i deres Sted, uden at Monarchiet derved væsentligt røffes. Monarchiet har sine egne Ministre, vore Ministre have aldeles ikke forfatningsmæssigt nødig at bringe Sager, der angaae vore Anliggender, ind i Geheimstatsraadet. De ere Medlemmer af Geheimstatsraadet for Monarchiets Skyld, om man vil, maaskee ogsaa for i Geheimstatsraadet at paatale vore Anliggender, men ikke for at bringe vore Anliggender frem til nogen Afgjørelse der. Efter Forsætningen har Geheimstatsraadet aldeles Intet at gjøre med Afgjørelsen af de særlige Anliggender. Det er efter min Mening en væsentlig Feil i vor nærværende Organisme, at de særlige Ministre bringe de særlige An-